

DVA HALIERE VDOVY

LEKCIA: Lk 20,46; 49;

TEXT: Lk 21,1-4

Milí bratia a milé sestry!

Ježiš je v Jeruzaleme. Očistil chrám, vyhnal odtiaľ priekupníkov, teraz je už chrám skutočne Domom modlitby – Domom Jeho i nášho nebeského Otca. Pred vyčistením chrámu tam Ježiš iba vošiel, teraz je chrám už Jeho miestom.

„*Ježiš si sadol oproti pokladnici.*“ Čítame u Marka. Ježiš už má miesto v chráme. Môže si sadnúť a môže pozdvihnúť oči, kedykoľvek to uzná za vhodné. Lebo vie, že chrám je čistý, že pred Ním nič neskrýva.

Asi nikto z nás nepočuje o Ježišovi po prvýkrát. Stretávame sa v chráme každú nedeľu, ak nám to situácia dovolí. Určite už každý z nás požiadal Pána Ježiša, aby očistil chrám nášho srdca od všetkého, čo škodí nášmu vzťahu s Bohom. Zaiste sa snažíme urobiť Ježišovi miesto v našom srdci. Ale znesieme aj Jeho pohľad? Lahko sa hovorí: Pane Ježišu, stvor mi čisté srdce, usídlí sa v ňom!“ Lenže Ježiš týmto nekončí. Končí tým, že sa usadí v chráme, sklopí svoj zrak a teší sa z dobre vykonanej práce.

Ježiš pozdvihol oči. Mohli by sme sa spýtať: Načo? Ved' chrám je už čistý, všetko je v poriadku. Ale je naozaj všetko v poriadku?

Na prvý pohľad sa zdá, že áno. Bohatí vychádzajú z kostola a hádžu dary do pokladnice. Hádžu. Všimnime si už len toto slovo. Niečo niekam hádzeme, ak to už nepotrebujeme. Bohatí hádzali svoje dary do pokladnice. Aké kruté! Ved' ešte aj našich blížnych si ctíme natoľko, aby sme im dary dávali, a Hospodinovi ich často iba hádzeme, pohadzujeme. A čudujeme sa, že Ježiš s tým nesúhlasí. V dnešnej materialistickej spoločnosti by sme si mohli myslieť, že Ježiš im krivdí. Ved' dali veľa. Určite oferovali vždy, keď boli v chráme. A predsa nie. Ježiš má zaľúbenie v niečom inom.

„*Ale videl aj akúsi chudobnú vdovu, ako dva haliere vhodila do nej.*“ Akúsi chudobnú vdovu. Odkiaľ vedel Ježiš, že ide o vdovu? V čase Jeho života na tejto zemi sa vdovy odlišovali šatami, skromnosťou oblečenia, tým, že nenosili žiadne ozdoby. A táto vdova bola ešte navyše chudobná. Určite to bol osud mnohých vdov, ktoré boli odkázané na milosť či nemilosť svojich blížnych, svojej rodiny.

Ale bola táto vdova skutočne odkázaná iba na ľudskú pomoc? V Knihe žalmov čítame: „*Ochraňuje siroty i vdovy.*“ „*Sirotám je Otcom, vdovám zástupcom Hospodin vo svojom príbytku.*“ Teda nielen ľuďom, no najmä Hospodinovi vďačí za to, že si môže zadovážiť každodenný chlieb, že má denne čo do úst vložiť.

A teraz pocítila Božiu blízkosť, precítila, že Hospodin je Ten, čo ju obdarúva, a túži aj ona čosi dať. A tak vhadzuje do pokladnice svoje dva haliere. Nemajte mi za zlé, že sa hrám so slovíčkami, ale uvedomme si rozdiel. Farizeji hádžu, ona vhadzuje. Vhadzovať môžeme list do schránky a robíme tak v nádeji, ba priam v istote, že adresát ho dostane. Vdova vhadzuje svoje dva haliere do pokladnice v nádeji, v istote, že ich dostane, že si ich všimne Ten, Komu ich ona z vďaky s úctou dáva.

A ako vidíme, adresát si ich všima. Necháva bez povšimnutia tých, ktorí hádžu svoje dary, všima si však akúsi chudobnú vdovu, ktorá vhadzuje svoje dva haliere. Halier bol v tom čase najmenšou mincou. A vdova vhadzuje dva haliere. Nie jeden, dva. Všetko, čo má. Nie kúsok

z toho, čo má, ale všetko. Nie zvyšky zo svojho bohatstva, ale všetko zo svojej chudoby. Celú svoju chudobu. Seba. Veď na zajtra nemá na živobytie. Zajtra možno bude hladovať. Ale dnes vhadzuje všetko, čo má, lebo vie, že Adresát je hoden tohto daru.

Možno si poviete: „Na čo nám to všetko bude? To je vec tej vdovy. My sa o peniazoch napočúvame a napočítame sa ich dosť vo všedné dni, prečo o nich máme počúvať ešte aj v nedeľu?“

Lebo podľa môjho názoru sa toto Ježišovo učenie neobmedzuje iba na naše ofery. Iste, môžeme si z neho brať príklad aj v tomto zmysle. Môžeme sa zamyslieť nad našimi darmi: Čo dávame Hospodinovi? Koľko a akým spôsobom? To, čo dávame, je z vd'aky, z povinnosti, alebo dokonca preto, lebo nás naši bratia a sestry vidia? Alebo dávame to, o čom sme vnútorne presvedčení, že to musí dostať Hospodin, lebo na inom mieste by naše peniaze nepriniesli šťastie, nemali by význam?

Akým spôsobom oferujeme? Tak, že si najprv uvedomíme a overíme, či daná minca nie je príliš malá ani príliš veľká z hľadiska našich blížnych?

Všetky tieto otázky a z nich vyplývajúce možné výčitky svedomia sú namieste v súvislosti s touto biblickou časťou, no nezostaňme len na materiálnej strane tohto príbehu, tohto poučenia.

U Marka čítame, že Ježiš pozýva svojich učeníkov, aby sa pozreli na dar vdovy. Prečo? Veď iní dali viac. Farizeji sa už určite vnútorne pohoršovali. „Či sa nehanbí dať tak málo?“ „My sme dali viac, a ani si to nevšimol!“

„*Veru hovorím vám, že táto chudobná vdova dala viac ako všetci.*“ Lebo oni dávali, čo im zvyšovalo, ale ona dala zo svojej chudoby všetko, čo mala na živobytie. Všetko. Seba. Svoj pozemský život. Ak jej Hospodin nepomôže, bude hladovať a zomrie. Ale dala všetko i napriek tomu, že na ňu číhala smrť. Berme si duchovný príklad z tejto vdovy. Ale nielen z nej. Poznáme Nieкого, Kto dal všetko, aj život, aby sme my mohli získať ďalšie dary – dar lásky, milosti, milosrdenstva. On dal všetko.

A čo ja? Čo dávam Hospodinovi? A čo ty, brat, sestra? Čo dávame Tomu, od Koho závisí celý náš život? Koľko z dvoch halierov? Akú čiastku? Či ani tie haliere nie? Vládu nad niektorými sférami nášho života? Či nad celým? Vdova si uvedomovala, že i za tie dva haliere vd'áci Hospodinovi, a predsa, alebo práve preto, Mu ich vedela dať.

Bratia a sestry! Zamysleli sme sa už niekedy nad tým, že máme dva haliere? Nie viac, nie menej. A že tieto dva haliere máme od Hospodina. Nie viac, nie menej. On nám dal život. Nie viac, nie menej. A On hľadá, čo z nášho života Mu dáme.

Nechce to, čo už ani my nepotrebujeme. Pre ilustráciu dovoľte, aby som bola veľmi osobná. Hospodin nechce moje oči, lebo vie, že ani ja ich nemôžem používať. Od každého chce iba tie dva haliere, čo mu dal. Nechce od teba čas, s ktorým už ani ty nevieš, čo robiť. Chce tvoj život. Taký, aký je. Možno, že má hodnotu vdoviných dvoch halierov. Možno práve teraz cítiš, že je zaťažený hypotékou hriechu. On ho aj tak chce. A práve preto.

Vdova vhodila svoje dva haliere do pokladnice a dala viac ako všetci ostatní. A Adresát, Ježiš si jej dar všimol, zaoberal sa ním, ocenil ho. Lebo mala odvahu vhodiť svoje dva haliere. Lebo mala odvahu vhodiť všetko – seba, svoj život, svoju chudobu, svoj hlad.

A čo my? Tiež máme možnosť vhodiť svoje dva haliere, svoj život ta, kde si ich Nieкто všimne. Svoj život s hriechmi, s chorobami, so sklamaniami, s hladom po Bohu, po Jeho Slove. Všetko to môžeme položiť pod kríž, kde nás čaká Ježiš. Pod kríž, odkiaľ Ježiš aj dnes pozdvihne oči a zhladne na nás. Všimne si naše dva haliere. Všimne si náš dar. Všimne si celý náš život. A ocení tento náš dar. Nenechá ho ležať pod krížom. Lebo je daný z vd'ačnosti, z úcty.

Nech nám Hospodin pomôže, aby sme si uvedomili, že zbytočne budeme obracať naše dva haliere, zbytočne budeme nariekať nad našim životom. Naučme sa ho položiť pod Jeho kríž a tam nájde Adresáta. Amen.